

[J. O. Krag.]

Men om vi har bidraget? Ja, vi har da medvirket til den procent, som skatterne nu udskrives efter. Vi støttede også den stramme pengepolitik. Vi måtte gå ind for, på diskontoen blev nedsat, da det, der var grundelsen for, at den var så kriseagtigt høj, var faldet væk, nemlig den høje rente på eurodollarmarkedet. Jeg kan ikke se andet, end at socialdemokratiet meget realistisk har erkendt, hvordan de økonomiske forhold er her i landet. Jeg ville ønske, regeringen havde handlet på tilsvarende vis.

Aksel Larsen: Jeg må have lov til at sige, at jeg finder det fuldkommen rimeligt, at socialdemokratiet har stillet det forslag til beslutning, vi behandler her. Det var rimeligt, simpelt hen fordi socialdemokratiet nu i 3 måneder har deltaget i en ørkesløs skyggeboksning i 21 mands udvalget, hvor det har forsøgt at få besked af regeringen om, hvad regeringen har til hensigt at gøre, og hvor det efterhånden har koncentreret sine anstrengelser om at få en lille smule oplysning om, hvad der skal afløse prisstoppet efter 1. marts. Men det har vist sig at være umuligt at få regeringen ud af busken. Hverken statsminister eller handelsminister eller andre ministre har villet antyde noget som helst ud over de almindeligheder, vi kender fra det notat eller den notits, der er læst op her i dag. Derfor er det da helt rimeligt og fornuftigt, at sagen bringes frem til offentligt debat i folketinget og ikke mere holdes bag et udvalgs mere eller mindre lukkede døre.

Jeg havde ikke tænkt mig at tage ordet i debatten, men efter at have hørt statsministerens sidste tale kom jeg til at tænke på, at det alligevel kunne være nødvendigt at komme med et par bemærkninger, for det var jo en meget interessant tale. Den fik én, der interesserer sig lidt for historie, til at tænke på Amerikas første præsident Roosevelt, som engang prægede en sentens, der lød nogenlunde sådan:

„Tal sagte, men hav en tyk kæp i hånden.“

Statsministerens tale her i dag var det modsatte. Den var fremført med en selv for den nuværende statsminister ganske usædvanlig stemmestyrke. Den var meget skarp, den var meget hård i formen, men den gav

unægtelig indtrykket af, at det ikke var sikkert, at han havde bare den allermindste, lille, svage kæp i hånden. Det indtryk, vi har af denne regering, er, at den er parat til at tage en debat og til at blive vred, hvis man tillader sig at stille saglige spørgsmål til den, men have en politik eller redegøre for en politik, nej, det kan regeringen ikke gøre. Selvfølgelig kan den ikke redegøre for en politik, hvis den ikke har nogen politik. Den har ganske vist gang på gang ladet, som om den havde en politik, og den har gang på gang troet, at den havde en politik, men hver gang er det gået den som det bekendte dyr, der sprang op i én inkarnation og faldt ned i en helt anden.

Tag nu det, dette i hvert fald begyndte med: regeringens såkaldte oplæg af 30. april. Nu skulle det ske. Nu skulle der kvittes 3 dyrtidsportioner, og så ville landet blive reddet. Det opgav man og gav os i stedet for en gang momsforhøjelse. Så kom 15. maj-dagsordenen, vedtaget her i folketinget, forpligtende regeringen til at angive en indkomstramme og sørge for, at rettede man sig ikke efter denne, skulle det ordnes ved lov. Naturligvis, når man tænker på, hvad der er blevet af den dagsorden, som regeringen er forpligtet af den dag i dag, så kan man jo nok sige, at i og for sig kan det vel være ligegyldigt, om socialdemokratiets forslag til beslutning bliver vedtaget her i tinget eller ikke, for selv om det blev vedtaget, ville regeringen alligevel ikke rette sig efter det. Den stemmer med sindsro for forpligtende dagsordener og lader derpå være at gøre noget ved det. Sådan gik det med det.

Så nåede vi frem til 22. september, og så fik vi at vide, at nu skulle det afgøres; nu skulle pristalsreguleringen af lønninger væk og erstattes med noget helt, helt andet. Lønninger måtte ikke stige med mere end 3½-4 pct., og vi skulle have et lønnævn, altså en tvungen voldgift. Det stod regeringen fast på. Vi spurgte den i sin tid i udvalget, om den virkelig stod fast på det, og fik til svar, at selvfølgelig gjorde den det. Men hvor er vi havnet nu? Man har truffet en foreløbig aftale med tjenestemændene om, at under forudsætning af, at man kan blive enig om det væsentlige i forhandlingerne, skal man bibeholde en let ændret pristalsregulering. Nå ja, dér har vi altså regeringens